

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XL. Justa Christi Domini nostri, contra falsas Sectas, indignatio;
mysteria ipsius pretiosi sanguinis, communio Sanctorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT XL.

Justa Christi Domini nostri, contra falsas sectas,
indignatio; mysteria ipsius pretiosi sanguinis,
Communio Sanctorum.

*I*N Aprili anni sexcentesimo vigesimo octavi, Christus Dominus, dilectissimus Servator noster, spectandam exhibuit huic Virgini justissimam suam indignationem, contra falsas sectas Maurorum, Judaeorum, & Hæreticorum, atque aversionem à Catholicis male viventibus. Refert ipsa visionem his verbis.

Intenta orationi vidi Majestatem Jesu Christi Domini nostri, qui mihi dixit: Veni mecum, Anima, & videbis. Quamvis autem propter meos timores more meo repugnaverim, tandem amplius non potui. Duxit me Ejus Majestas quasi ad portam cœli, ubi illum vidi iratum, & vultu tam gravi ac severo aspicientem, ut fuerim territa, & exhortuerim. Conspexi deinde hic in mundo, tanquam in vasto campo, ingentem hominum multitudinem. Alij stabant manibus junctis, & capitibus elevatis, sed retrorsum reflexis; alij erant provoluti in genua, compositis manibus, & capitibus demissis; alij nec bene stabant, neque flectebant genua, sed excusâ omni verecundiâ, gerebant capita similiter pendula; denique alij jacebant humi, capitibus terræ affixis.

Vocavit illos Dominus ad judicium, ac dixit ad primos: Qui estis vos? quam legem profitemini? Sumus Mauri, responderunt ipsi, sequimur legem Mahometi. Intuitus est illos Dominus eo vultu irato, & graviter reprehendit, jussitque inde abduci, qui se collocaverunt post Dominum, ad latus dextrum. Tum interrogavit secundos: Vos quinam estis? & responderunt: Sumus Judæi, atque expectamus Messiam promissum in lege Mosâica. Hos Dominus aspexit cum majori indignatione, quàm primos; reprehendit gravius, vocando ingratos, incredulos, tardos ac dueros corde, & jussit abduci, atque ad-

jungi prioribus. Advenerunt tertij, qui pendula gerebant capita, & quaesivit ex illis Dominus: Qui estis vos? Fuimus Catholici, responderunt, nunc sumus hæretici, & profitemur varias sectas. Contra istos Dominus magis, quàm contra omnes præcedentes, exarsit, & post alia gravissima, quæ ipsi est locutus, subjunxit: Infelices, qui eratis arbores plantatæ ad ripas fluminum meæ Ecclesiæ, atque modo estis aridi propter peccata vestra, & mandavit illos abduci cum reliquis. Demum accesserunt postremi, quibus Divina Majestas dixit: Quinam estis vos? & responderunt: Sumus Catholici, profitemur legem Evangelicam, & fidem Romanam; vivimus tamen in gravibus peccatis. Dominus ipsos acriter coarguit, eo quod offenderent Deum, & jacturam fecissent gratiæ, cum essent filij Ecclesiæ.

Interea quodam gestu indicabat, ac si eos veller jubere abripi, unâ cum alijs tribus generibus hominum, ut simul justâ plecterentur poenâ: verum Angeli ipsorum Custodes solliciti comparuerunt coram Ejus Majestate, dicentes: Confidete, Domine, quod peccaverint ex fragilitate; obsecramus te supreme Rex, ut illorum miserearis: nam licet sint peccatores, confidunt in tua misericordia, & optant, ut non occupentur à morte, nisi in statu veræ poenitentiae. Placatus fuit nonnihil Dominus, quanquàm adeo indignaretur, ut ipsorum propter preces Angelorum mileretur, & expectaret, quoad usque se emendarent. Derepente cœpit pluere ignis ex cœlo super illas tres hominum turmas, qui stabant separati, & multi dæmones illos præcipitabant ad infernû, ubi omnes ab eo remedio comburebantur. Postquàm omnes isti infideles disparuerunt, absorpti ab eo igne æterno, orta fuit vehemens tempestas, decidente grandine super peccatores Catholicos, à qua fuerunt pessimè habiti.

Sancti

Sancti tamen Angeli eorum ipsos protegabant, quantum erat possibile, atque inde illos abduxerunt ad locum tutiorem. Tale fuit hoc spectaculum, cui adfui plena incredibili timore.

Divina Majestas se postea convertit ad me, dixitque mihi: Anima, quid tibi de his videtur, quæ spectavisti? Præseferbat adhuc Dominus justam suam indignationem; unde ego tota turbata, quod ipsum viderem ita constitutum, respondi: Mi Domine, per te ipsum te oro, noli me intueri hoc vultu irato, quia me terres, & non sum mihi præsens; aspice me, per amorem tuum, sicut conliveisti. Tum Ejus Majestas mihi dixit: Ostendi tibi hoc spectaculum, ut apud me intercederes pro peccatoribus Catholicis, ut ipsis concedam meam gratiam, quâ adjuti emergant ex peccato, & non sustineant supplicium Infidelium, quod vidisti. Sit hic Dominus benedictus. Amen.

Thesaurum, quem habemus in sanguine JESU Christi Redemptoris nostri, & quomodo ipse probis prosit, atque impij illum nequeant, quantumcunque conentur, obscurare, simulque alia, quæ continent singularia documenta, ei Deus ostendit in visione sequenti, quam illa sic refert.

Quadam die, ante diluculum matutinum (erat vigesima Januarij, anno sexcentesimo vigesimo quinto) dum orarem, vidi Christum Dominum nostrum cruci affixum, exhibentem eas vultu angustias, ac demonstrantem dolores, quos sustinuit, priusquam in illa expiraret. Ad pedem hujus crucis vidi prostratum sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, & alium Sanctum ex ejus Ordine, quem non agnovi, neque multum observavi quis esset, quia me totam abripiebat compassio, ac tenebatur, quod viderem meum Dominum taliter constitutum: nam pauper mea anima summè commoveretur, quotiescunque se ipsi Dominus in hac specie exhibet spectandum. Tali modo mihi appropinquabat, crescente semper magis ac magis in me, ob hoc spectaculum, affectu compassionis. Postquam pervenit ad locum, in quo eram, pes illius augustæ crucis in hæsit

Vita Mar. de Escob. Paris II.

meo pectore, aperiendo illud, intimèque penetrando. Erupit continuo magna sanguinis copia ex sacris pedibus crucifixi Domini, qui sanguis ingrediens per aperturam factam in meo pectore, ita omnia mea interiora implevit, ut superesset. Hoc facto Dominus sic suæ cruci affixus abivit, & reversus est ad locum, in quo illum prius videram.

Ibi vidi decurrentes ex sacratissimis ipsius pedibus tam copiosos rivos sanguinis, ut replerent totam terram. Mirabar vehementer observando hæc mysteria, quando audiivi Dominum dicentem: Quid tibi videtur, Anima, de eo quod vides? Mi Domine, respondi, es infinitè bonus, & ex mera tua immensa bonitate pro nobis omnibus effudisti tuum sanguinem. Propterea tibi dixi, subjunxit Dominus, & nunc dico, quod etiam si suscitentur omnia ista bella, quæ metuis, & quæ tantas incutiunt Christianitati minas, non sit mea mens, destruere Rempublicam Christianam, sed probare meos fideles servos, quorum singuli mihi magis placent, quàm me exacerbent omnes, à quibus offendor: & quemlibet ita amo, ut pro uno solo existimarem bene impensum, quidquid sum passus, ac denuò, si foret necessarium, paterer.

Cum Dominus hæc suavissima verba dixisset, conspexi magnam hominū multitudinem comitantem per terram, pretioso illo sanguine perfusam, eundemque ab aliquibus colligi in pyxidas, & alia vasa, exosculantibus ipsum cum magna reverentia, & amplexantibus cum tenera devotione, quæ indicabant mirum affectum erga illum divinum thesaurum. Alij eundem conabantur conspungere, ac suis manibus dispergere, & pedibus conculcare, omnem eo fine moventes lapidem, multasque idcirco subeundo molestias & afflictiones. Sed his conatibus fiebat, ut ille sacer sanguis nullo afficeretur detrimento, imò evaderet pulchrior ac splendidiore; & qui laborabant, ut ipsum pessumdarent, ita elangvescerent, ac debilitarentur, ut nullum retinerent vigorem aut animum, ad quidquam peragendum.

Cec 2

De.

Descenderunt deinde Angeli, ut me contemplarentur, & vidi sanguinem, qui fuerat ingressus in pectus (cū non haberet locum in pectore) ob magnam copiam inde, ex latere sinistro, magno impetu erumpentem, atque noravi, quod nonnulli Sancti Angeli collectum in vasa tulerint ad quendam locum, ubi fuerat jam aservatus totus reliquus sanguis, quem Christus Dominus effuderat ex suis sacris vulneribus, & quo erat irrigata universa terra, atque ibi illum depoluerunt, ut totus simul permaneret.

Postea idem Dominus, quem nihilominus videbam affixum cruci, sicut initio, dixit meis Dominis Angelis, ut me ad ipsū adducerent, quod celerrimè fecerunt, & collocaverunt me ad pedem crucis. Dum autem ego essem in magna ecstasi aspiciens hunc Dominum, ille ascendit, donec perveniret ad cœlestem civitatē, & postquam eò intravit, non apparuit mihi ultra crucifixus, sed vidi illum in specie ordinaria, in qua Ejus Majestatem consuevi videre. Et cū meam animam constituisset in ea sublimi unione, in qua eam video tanquam intinè introductam in Divinum Esse, frui sum ibi eo summo bono, quantum hæc vita mortalis patitur, donec Deo placuit, ut reduceret ad meum angulum. Hic cœpi cogitare de significatione illius mysterij, quod is Divinus sanguis per latus mei pectoris, cum tanta efflueret abundantia, ac si totus intra illud non posset contineri. Verū Ejus Majestas mihi illam tum declaravit, confirmando, quod mihi à Sancto Patre Ludovico de Ponte fuit dictum, quando ad me venit, & erat, ut certa essem, meam animam in obitu meo evoluturam ad cœlum, non transcundo Purgatorium; meque non solum habituram sufficientia ad id merita, sed etiam superflua, pro alijs adjuvandis. Isti effectus infinitæ magni hujus Dei & Domini nostri misericordiæ, sunt fructus pretiosi ipsius sanguinis. Idem sit millies benedictus. Amen.

Sequens visio nobis ob oculos ponit illum articulum fidei, quo credimus Communionem Sanctorum, & quomodo Fideles fiant partici-

pes bonorum operum, que ab alijs peraguntur, seque invicem possint specialiter juvare; & quadam alia plena solatijs, qua Venerabilis Marina ita recenset, & de quibus jam nonnihil dictum in fine capitis trigésimi octavi.

Die Dominicâ, decimâ sextâ Septembris, anno sexcentesimo vigesimo nono, expendens meos multos defectus, meque immergens in cognitionem mei ipsius, fui abrepta in spiritu, & audiui vocem Dei mihi dicentis: Veni Anima, ascende huc per istam scalam. Circumspexi, & vidi quānam, quæ pertingebat à terra ad cœlum, atque incepi illam celerrimè conscendere. Quando autem perveni ad portam cœli, prodijt quidam Angelus, qui videbatur fungi officio janitoris. Is me detinendo, vultu gravi, & severis verbis mihi dixit: Subsisce Anima, quò vadis? Substiti tota turbata, statimque me totam prostravi coram Sancto Angelo, qui me sic videns constitutam, eadem severitate ac prius subjunxit: Surge, ac responde meæ interrogationi. Et respondi: Permite, ut eam ad meum Dominum, vocat enim me, jubetque eò ire, ubi Ejusdem Majestas moratur. Bene est, ajebat ille, quomodo scis te à Deo vocari? Prostravi me denuò cum eadem turbatione, atque reverentia; & ipse mihi rorsum dixit, ut surgerem ac responderem suæ interrogationi. Feci id, ac dixi, me à Deo illuminatam agnovisse, quod vocarer ab Ejus Majestate. Tum ille velut permittendo me intrare, quantum parum suavi vultu ac voce, mihi dixit: Ingredere.

Ingressa sum, & post paucos passus conveni meum Sanctum Angelum Custodem, ac alios duos Angelos, qui ad me accedentes, ac denudantes unum meum humerum, atque partem dorsi, me ibi ambo cœperunt verberare eum in modum, quo fabri ferrarii eandem partem ferri contundunt. Sustinui meam poenam, & eā finitâ fui ducta ad Dominum Triumphantem, qui me suscepit cum magna charitate, dâtaque mihi suâ sanctâ benedictione præcepit Sanctis Angelis, ut me ducerent alio, quod ipsi fecerunt, & duxerunt me ad immensam quandam altitudinem, & so-

litudinem divinam. Voco autem solitudinem (licet sit optima societas) quia ibi anima ita in solo suo Deo manet, ut, quidquid audit, cognoscit ac percipit, sit pure Deus, & nihil aliud. Hic mihi Divina Majestas indulsit aliquam libertatem, ut animadverterem, quomodo essem constituta, & cognovi, ab anima intelligi, amari, ac possideri magnitudinem, & gloriam Dei: cum autem vellem progredi ulterius, & inquirere quomodo possent explicari, quæ intelligebam ac possidebam, ex ea magna gloria, cognovi, id esse impossibile, & non posse declarari, aut exponi excessum illius gloriæ. Præterquam enim, quod nulla lingua humana valeat explicare id, quod omnia tantopere superat, quæ reperiuntur in mundo, neque ulla, intra omnes limites eorum, quæ naturaliter comprehenduntur, extet creatura, cujus similitudine & comparisone declararetur, quod ibi cognoscitur, & quo anima fruitur, ipse quoque intellectus agnoscit, nec à se, neque à cæteris potentibus comprehendere omne bonum, quod ibi repræsentatur; sed suam mensuram & capacitatem esse valde arctam & exiguam, ad comprehendendam magnitudinem & gloriam, quæ ibi invenitur. Atque etiam si sit quasi infinitum & infinitum, quod illi ibidem ostenditur, scit, longè esse amplius & amplius, quod non assequitur. Sicut igitur, si cuipiam ostenderentur millena millia gemmarum, quarum singulæ essent pulcherrimæ ac preciosissimæ, & singulæ præterea artificiosissime elaboratæ, ipse autem vellet adhibere conatum, ut omnes simul pernosceret, cum omnibus earum perfectionibus, deficeret, & quodammodo absorberetur, ac raperetur extra se, confusè tantum contemplan- do illud amcenissimum spectaculum, eoque fruendo; ita mea anima victa à magnitudine gloriæ, quam optabat observare, ut illam describeret, fuit in ea submersa, & veluti perdita, ut nihil de se sciret, donec essem reducta ad meum angulum.

Quando hic fui, & magno cum stupore ac solatio cogitavi de magnitudine hujus immensæ Dei, incepti dubitare, ob

quales defectus Deus permisisset, ac præcepisset, ut castigaretur ab ijs Sanctis Angelis. Quamvis enim certum sit, multos à me defectus committi, nullum tamen tunc agnoscebam specialem & extraordinarium, quo fuisset promerita illam extraordinariam poenam. Fui aliquamdiu sic afflicta, judicans, à me fuisse perpetratum grave aliquod peccatum, timensque, ut, sicut me istud lateret, ita multa quæque alia non cognoscerem. Dum id considerarem, meque cum magna resignatione offerrem divinæ voluntati, auditivi vocem mihi dicentem, quod diabolus esset de me questus coram Deo, dicens, se habuisse facultatem affligendæ cujusdam creaturæ, quæ fuerit prompta ad tolerandam eam afflictionem, & à me fuisse protectam, ita ut ipse non potuerit mandare executioni, quod illi fuerat permissum; idcirco petere, ut Ejus Majestas dignaretur jubere, me castigari, tum quod impediverim, eni impleretur ipsius mandatum, tum quod illam creaturam privaverim merito patientiæ: Deum autem respondisse, ut ego aliquid paterer pro ea creatura, quod pro ipsa oblatum compensaret, quidquid eadem obtinisset, etiamque ego haberem meritum ex charitate ipsi à me exhibita, & patientia, quæ toleraveram illam afflictionem ortam tum ex ictibus mihi inflatis, tum ex molestia tolerata ob timorem, nè commissem aliquod peccatum, essemque forsitan rea multorum aliorum, quæ non agnoscerem. Et verò ita est, quod antequam mihi evenissent, quæ retuli, me Deo obrulerim, ad patiendum, quidquid Ejusdem Majestas veller, ut liberarem à molestia illam creaturam. Cum audivissem, quod recensui, aliud mihi dubium occurrit, quia agnovi eam vocem non fuisse Dei, & videbam aliunde, quod mihi id non fuisset imaginata, neque proveniret à meo proprio spiritu. Sed fui per Divinam misericordiam continuo liberata ab hoc dubio: siquidem mihi comparuit Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, & securam me reddidit, eam vocem non fuisse mali spiritus, quanquam mihi non dixerit, enjusnam fuerit.

fuerit. Paulò post mihi meus Sanctus Angelus Custos dixit, omnia illa ab uno è Sanctis Angelis mihi assistentibus fuisse

dicta, iussu DEI, qui sit benedictus in æternum. Amen.

¶ (H) ¶

CAPUT XLI.

Quomodo Deus hanc Virginem, de spiritûs ipsius veritate, reddiderit securam.

um usque adeo admiranda sint visiones, adeò stupenda doctrina, quâ Deus Venerabilem Marinam illuminabat, ut tum ob frequentiam, quâ se ipsi exhibebat videndum, tum ob familiarissimum modum, quo cum ea agebat, vix sit reperibilis historia magis in hoc genere singularis; non est mirum, humillimum huius purissimæ Virginis spiritum sibi ipsi fuisse suspectum, & quando se minus tam inusitatas gratias promereri agnoscebat, tantò amplius novitatem tam peregrinarum semitarum, viâq. adeò parum trita transitum timuisse. Hinc est, quod continuè, quemadmodum apparuit, à DEO in sua oratione petiverit lumen, pro cognoscendis ipsius veritatibus, quòdque illam Deus multoties intimis & ineffabilibus illustrationibus reddiderit securam, seipsum esse, qui cum ea loqueretur. In quadam charta, quam paucissimis, ante suam felicem migrationem ex hac vita, diebus conscripsit Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, dum quedam Confessario, qui Venerabilem Marinam deinceps esset rectorus, maximi momenti dat monita, hausta tum ex singulari sua prudentia, ac divino lumine, tum ex ea experientia, quâ illam triginta, & amplius, annis direxerat, post alia sic ait: Existimo, ipsam nunquam fuisse deceptam à diabolo. Hec charta, quam habeo in meis manibus, fuit scripta minimum post diem quintam Februarij, anno sexcentesimo vigesimo quarto, cum obierit decimâ sextâ ejusdem mensis & anni. Cujusvis rerum talium peritè iudicio censebitur, esse prorsus speciale, quod, ad præsens propositum faciens, evenit Venerabili Marina agenti cum Deo, aliquot annis post, & ab ipsa refertur verbis sequentibus.

Dum mea anima vehementibus, & efficacibus teneretur desiderijs, quæ illi

Deus inspirabat, ut se in omnibus, & per omnia conformaret cum divina ipsius voluntate, præsertim verò in ijs tam extraordinarijs, quibus eam Divina Majestas dignata est ducere, eidem omnimodè placeret, dixit illi summo affectu: Mi Deus, & mi Domine, etiâ nunc mea anima, aut aliquando per vitæ meæ decursum, admisit aliquem errorem, vel fuit decepta in rebus internis, & extraordinarijs, quæ ipsi acciderunt, & indies accidunt? Quamvis enim Domine, hac in re non intervenisset ulla malitia, sed ignorantia, te id propter tua incomprehensibilia iudicia permittente, summopere nihilominus idcirco meum cor affligeretur, & angerebatur. Audivit me Dominus, & gravissimè mihi respondit, dicendo: Veni huc, Anima, dic mihi: Etsi tæne magnopere mirum, si puella incipiens discere primos ductus acûs, eamque quàm elegantissimè tractare desiderans, nihilominus eadem pingendo erraret? hoc non esset curandum, nec magistra miraretur, neque etiam id puellæ exprobraret, postquam deinde adolevisset, ac profecisset in arte, dicendo illi: Dum esses parva, errabas, quando acupingebas, & non sciebas, quod scis modò. Sic itaque ego Dominus & Magister animarum non miror, neque mihi displicet, aliquam animam in initijs vitæ spiritualis errare, vel non intelligere aliquid eorum, quæ ipsi manifestantur, quando ex corde optat non errare, atque id assequi, ut cognoscat meas veritates.

Mea anima audivit, quod illi à suo Deo fuit dictum, & quia sibi existimabat innot, quòd aliquando erraverit in ijs cognoscendis, quæ ei fuerunt manifestata, sui notabiliter contristata & afflicta, atque cuncti Domino. Mi Deus & mi Domine, si ita est